

hvoraf atter følger baade, at Udarbejdelsen og Vedtagelsen af en Forretningsorden af Thinget selv vilde udkræve en forholdsvis for lang Tid, og at det Samme vilde være Tilfældet med de jævnlige Forandringer, Thinget turde antages at ville føle sig opfordret og forpligtet til i hver Sammenkomst at foreslåe og diskutere, naar Forretningsordenen var Forsamlingens eget Bærf, samt endelig til, at Valgperioden kun omfatter to ordinære Sammenkomster, og at altsaa Thingmændene ikke kunne ventes uden Banskælighed at ville erhverve sig et saadant Kjendskab til Forretningsordenen, som det er ønskeligt at være i Besiddelse af for at følge denne, men især for at søge at faae den omændret. Den danske Rigsdag, som selv har vedtaget den for samme gjældende Forretningsorden, sammentræder hvert Aar og er i Reglen samlet i 4—5 Maanedes og har derfor baade bedre Tid til at forhandle det i saa Henseende Fornødne og faaer mere Ovelse i at benytte Forretningsordenen, end Tilfældet tør forudsættes at ville blive med Althinget.

ad §§ 47—51.

Med Hensyn til Ordningen af den dømmende Myndighed i Island har man troet at kunne indskrænke sig til de almindelige Bestemmelser, som ere optagne i disse Paragrafer. Det er ikke overført, at det i og for sig vilde være særdeles ønskeligt, om der kunde gives Landets Domstole en saadan Organisation, at enhver Sag, der henhører under den dømmende Myndighed, kunde finde sin endelige Afgjævelse i Landet selv, og det er en Selvfølge, at det maa være den eventuelle islandske Lovgivende Magts Opgave at arbejde til dette Maals Opnaaelse. Paa den anden Side ere Forholdene i Landet for Diebliffet saadanne, at den antydede Reform neppe kan ventes gennemført i den nærmeste Fremtid, og man har derfor indskrænket sig til i de midlertidige Bestemmelser Nr. 5 at optage en hertil sigtende Bestemmelse.

ad §§ 52—54

findes kun Anledning til den Bemærkning, at da Lovudkastet hjemler alle de øvrige borgerlige Friheder, som kunne sikres ved Forfat-

ningslove, bør den vigtigste Frihed for Under-saatterne, nemlig Samvittighedsfrihed og Friheden til at dyrke Gud paa den Maade, der stemmer hermed, formeentlig ikke undrages den forfatningsmæssige Beskyttelse.

ad § 55.

Det følger af de islandske Lokalforhold, at det ikke er muligt at give nogen almindelig Regel om den Frist, inden hvilken en Anholdt skal stilles for en Dommer, men at man maa indskrænke sig til at fastsætte det i saa Henseende Fornødne ved at bruge Udtrykket „suaest muligt“.

ad §§ 56—62.

I disse Paragrafer sikres de vigtigste borgerlige og politiske Friheder, saasom Bolkens Ufrænkkelighed i § 56, Eiendomsrettens Ufrænkkelighed i § 57, Næringsfriheden i § 58, Trykkefriheden i § 60, Foreningsfriheden i § 61 og Forsamlingsfriheden i § 62; hertil er det fundet hensigtsmæssigt i § 59 at knytte Bestemmelsen om det Offentliges Forpligtelse til at understøtte den, som ikke selv er istand til at ernære sig og Sine, i Overensstemmelse med den heromgjældende Lovgivning, idet nemlig de Trængende formeentlig ikke i Forfatningsloven bør savne den Beskyttelse, som indeholdes i denne Bestemmelse.

ad § 63.

Medens det er fundet rigtigt i Forfatningsloven udtrykkelig at fastsætte, hvad der iøvrigt følger af Sagens Natur, at enhver vaabenfør Mand er forpligtet til med sin Person at bidrage til Landets Forvar, er der dog herved ikke indført nogen Bærnepligt i Island, men det er forbeholdt Lovgivningsmagten, om fornødent gjøres, at fastsætte, hvorledes Bærnepligten maatte være at opfylde.

ad § 64.

Blandt de Reformers, som der i Island føles stærk Trang til, hører vistnok Ordningen af de kommunale Forhold; og da denne Ordning formeentlig betydelig vil lettes ved Indretningen af en øverste Regeringsmyndighed i Landet selv, er det i nærværende Paragraf udtrykkelig fastsat, at denne Reform suarest